

Sygn. akt III CSK 25/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku E. M.
przy uczestnictwie R. O., A. O. i E. M.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 10 czerwca 2014 r., sygn. akt II Ca 2225/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawcy E. M. od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie oddalającego jego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego oddalającego wniosek o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości podnieść należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, co obligowało go do wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (prima facie) bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego

2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, niepubl., z dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08, niepubl.). Tymczasem skarżący uzasadnił wskazaną przyczynę kasacyjną zarzutem zaniechania rozpoznania przez Sąd Okręgowy zarzutów apelacji dotyczących wadliwej, zdaniem skarżącego, oceny przez Sąd Rejonowy dowodów z protokołów uwłasczeniowych i dowodów z dokumentów z założenia ewidencji gruntów z 1967 roku oraz dokonania przez ten Sąd wadliwych ustaleń faktycznych na podstawie zeznań świadków sprzecznych, zdaniem skarżącego, z treścią wskazanych dokumentów. Skarżący nie sformułował jednak w ramach drugiej podstawy kasacyjnej zarzutu naruszenia art. 378 § 1 k.p.c., a ponadto wbrew temu stanowisku skarżącego, Sąd drugiej instancji odniósł się w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia do wszystkich zarzutów apelacji. Skarżący nie wykazał więc kwalifikowanej i widocznej *prima vista* wadliwości zaskarżonego postanowienia w powiązaniu z podstawą faktyczną i prawną zaskarżonego orzeczenia Sądu drugiej instancji oraz wyszczególnionymi podstawami skargi kasacyjnej.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.